

**ข้อบังคับสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
ว่าด้วยการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ พ.ศ.๒๕๔๔**

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยของบุคลากร และคำสั่งที่มีผลให้บุคลากรพ้นจากสภาพการเป็นพนักงานและลูกจ้างของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตลอดจนการร้องทุกข์ในกรณีที่เห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือความคับข้องใจเนื่องจากการกระทำหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชาของบุคลากร ให้มีประสิทธิภาพและเป็นธรรม

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗ , ๖๑ , ๖๓ และ ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ พ.ศ.๒๕๐๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๓ สภาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์จึงออกข้อบังคับไว้ดังนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ว่าด้วยการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ พ.ศ.๒๕๔๔”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในข้อบังคับนี้

“สภาสถาบัน” หมายถึง สภาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

“สถาบัน” หมายถึง สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

“คณะกรรมการ” หมายถึง คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำสถาบัน

“บุคลากร” หมายถึง ข้าราชการ พนักงาน และลูกจ้างชั่วคราวที่จ้างจากงบประมาณแผ่นดินและงบประมาณเงินรายได้ของสถาบัน

ข้อ ๔ ให้อธิการบดีรักษาการให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้

หมวดที่ ๑

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำสถาบัน

ข้อ ๕ ให้สภาสถาบันแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำสถาบัน เรียกโดยย่อว่า “ก.อ.ร.” ประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้

(๑) ประธาน ซึ่งสภาสถาบันแต่งตั้งจากกรรมการสภาสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิ

(๒) กรรมการ ซึ่งเลือกจากผู้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสำนักผู้อำนวยการโครงการ หรือหัวหน้าส่วนราชการซึ่งเรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ จำนวน ๓ คน

(๓) กรรมการ ซึ่งเลือกจากข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งวิชาการ จำนวน ๑ คน

(๔) กรรมการ ซึ่งเลือกจากข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งประเภททั่วไป วิชาชีพเฉพาะ

หรือเชี่ยวชาญเฉพาะ จำนวน ๑ คน

(๕) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก ซึ่งกรรมการตาม (๑) , (๒) ,(๓) และ (๔) เลือกจากบุคคลภายนอกที่ไม่ได้เป็นบุคลากรของสถาบัน เพื่อดำรงตำแหน่งผู้ทรงคุณวุฒิด้านกฎหมาย ๑ คน ด้านบริหารราชการ ๑ คน และด้านบริหารงานบุคคล ๑ คน

ให้คณะกรรมการแต่งตั้งเลขานุการหนึ่งคน และอาจจะแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการด้วยก็ได้ หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกอนุกรรมการตาม (๒) , (๓) ,(๔) และ (๕) ให้เป็นไปตาม

ประกาศสถาบัน

ข้อ ๖ ให้ประธานและกรรมการมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๓ ปี แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกิน ๒ วาระไม่ได้

ในกรณีที่ตำแหน่งประธานหรือกรรมการว่างลงก่อนครบกำหนด ให้ดำเนินการแต่งตั้งประธานหรือกรรมการแทนภายใน ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันที่ตำแหน่งดังกล่าวว่างลง โดยให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งแทนอยู่ในตำแหน่งได้เพียงเท่าที่กำหนดเวลาของผู้ซึ่งตนดำรงตำแหน่งแทน และไม่นับเป็นวาระการดำรงตำแหน่ง

ในกรณีที่คณะกรรมการพ้นจากตำแหน่งตามวาระและการแต่งตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ ยังไม่แล้วเสร็จ ให้คณะกรรมการชุดเดิมปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าสภาสถาบันจะได้แต่งตั้งคณะกรรมการชุดใหม่

ในกรณีที่กรรมการตามข้อ ๕ (๒) พ้นจากตำแหน่งผู้บริหารที่กำหนดไว้ หรือกรรมการตามข้อ ๕ (๓) ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสำนักผู้อำนวยการโครงการ หรือหัวหน้าหน่วยงานซึ่งเรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ให้พ้นจากตำแหน่งกรรมการ

ข้อ ๗ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังนี้

(๑) พิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดขั้นเงินเดือน สำหรับบุคลากรที่เป็นข้าราชการ

(๒) พิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดขั้นเงินเดือน ปลดออกไล่ออก และคำสั่งที่มีผลให้พ้นสภาพจากการเป็นพนักงานและลูกจ้างของสถาบัน สำหรับบุคลากรที่เป็นพนักงาน ลูกจ้างชั่วคราวที่จ้างจากงบประมาณแผ่นดินและงบประมาณเงินรายได้ของสถาบัน

(๓) พิจารณาเรื่องร้องทุกข์ตามข้อบังคับนี้ และเรื่องร้องทุกข์อื่นใดที่คณะกรรมการเห็นสมควรให้รับไว้พิจารณา

(๔) ปฏิบัติงานตามที่สภาสถาบันมอบหมาย

ข้อ ๘ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ถ้าประธานไม่อยู่ในที่ประชุม หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ อาจมอบหมายให้กรรมการหนึ่งคนทำหน้าที่เป็นประธานในที่ประชุม แต่ในกรณีที่ประธานมิได้มอบหมายไว้ ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นประธานในที่ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้ามีการพิจารณาเรื่องเกี่ยวกับตัวกรรมการผู้ใด โดยเฉพาะ กรรมการผู้นั้นไม่มีสิทธิเข้าประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดให้ถือเสียงข้างมาก ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๙ ในการประชุมคณะกรรมการ กรรมการดังต่อไปนี้ จะทำการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์และร้องทุกข์ไม่ได้

- (๑) เป็นคู่กรณีเอง ได้แก่ ผู้กล่าวหา ผู้บังคับบัญชาผู้สั่งลงโทษ หรือผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์
- (๒) เป็นคู่หมั้นหรือคู่สมรสของคู่กรณี
- (๓) เป็นญาติของคู่กรณี คือ เป็นบุพการีหรือผู้สืบสันดานไม่ว่าชั้นใด ๆ หรือเป็นพี่น้องหรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงภายในสามชั้น หรือเป็นญาติเกี่ยวพันทางแต่งงานนับได้เพียงสองชั้น
- (๔) เป็นหรือเคยเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้พิทักษ์ของคู่กรณี
- (๕) เป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกหนี้ หรือเป็นนายจ้างของคู่กรณี

หมวดที่ 2

การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์

ข้อ ๑๐ การอุทธรณ์คำสั่งตามข้อ ๗ (๑) และ (๒) ให้บุคลากรยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

ข้อ ๑๑ การอุทธรณ์ ให้บุคลากรอุทธรณ์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้

การอุทธรณ์ต้องทำเป็นหนังสือแสดงข้อเท็จจริงและเหตุผลในการอุทธรณ์ให้เห็นว่าการถูกลงโทษหรือการมีคำสั่งให้พ้นจากสภาพพนักงานและลูกจ้างของสถาบัน ได้กระทำโดยไม่ถูกต้องไม่เหมาะสม หรือไม่เป็นธรรมอย่างไร โดยสามารถยกข้อโต้แย้ง ข้อเท็จจริงต่าง ๆ และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาได้ พร้อมทั้งลงลายมือชื่อ และที่อยู่ของผู้อุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์สามารถแถลงการณ์ด้วยวาจาในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการได้ โดยให้แสดงความประสงค์ไว้ในหนังสืออุทธรณ์หรือจะทำเป็นหนังสือต่างหากก็ได้ แต่ต้องยื่นหรือส่งหนังสือขอแถลงการณ์ด้วยวาจาภายในสามสิบวันนับแต่วันยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์

ข้อ ๑๒ เพื่อประโยชน์ในการอุทธรณ์ ผู้จะอุทธรณ์มีสิทธิขอตรวจหรือคัดรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนหรือของผู้สอบสวน หรือเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้องได้ ส่วนการขอตรวจหรือคัดบันทึกถ้อยคำบุคคลและพยานหลักฐานอื่น ให้อยู่ในดุลพินิจของผู้มีอำนาจหน้าที่ในการดูแลด้านข้อมูลข่าวสารของสถาบันที่จะอนุญาตหรือไม่ โดยให้พิจารณาถึงประโยชน์ในการรักษาวินัยและการรักษาความเป็นธรรมให้กับบุคลากร ตลอดจนเหตุผลและความจำเป็นในแต่ละกรณีฯ ไป

สำหรับการขอคัดบันทึกถ้อยคำบุคคลตามวรรคแรก หากผู้มีอำนาจหน้าที่ในการดูแลด้านข้อมูลข่าวสารของสถาบันพิจารณาแล้วเห็นว่า พยานหลักฐานดังกล่าวมีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการอุทธรณ์จะอนุญาตให้คัดบันทึกถ้อยคำบุคคลโดยจะระบุชื่อหรือไม่ระบุชื่อบุคคลก็ได้

ข้อ ๑๓ ผู้อุทธรณ์มีสิทธิคัดค้านกรรมการผู้พิจารณาอุทธรณ์ ถ้าผู้นั้นมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(๑) รู้เห็นเหตุการณ์ในการกระทำผิดวินัยหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องที่ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษหรือให้พ้นจากสภาพพนักงานหรือลูกจ้าง

(๒) มีส่วนได้เสียในการกระทำผิดวินัยหรือการดำเนินงานต่างๆ ที่ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษหรือให้พ้นสภาพจากการเป็นพนักงานหรือลูกจ้าง

(๓) มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้อุทธรณ์

(๔) มีเหตุอื่นซึ่งอาจทำให้การพิจารณาอุทธรณ์เสียความเป็นธรรม

การคัดค้านกรรมการผู้พิจารณาอุทธรณ์นั้น ต้องแสดงข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านไว้ในหนังสืออุทธรณ์ หรือแจ้งเพิ่มเติมเป็นหนังสือก่อนที่คณะกรรมการเริ่มพิจารณาอุทธรณ์

เมื่อมีเหตุหรือมีการคัดค้านตามวรรคหนึ่ง กรรมการผู้นั้นจะขอถอนตัวไม่ร่วมพิจารณาอุทธรณ์ก็ได้ ถ้ากรรมการผู้นั้นมิได้ขอถอนตัว ให้ประธานกรรมการ พิจารณาข้อเท็จจริงที่คัดค้าน หากเห็นว่าข้อเท็จจริงนั้นน่าเชื่อถือ ให้แจ้งกรรมการผู้นั้นทราบและมีให้ร่วมพิจารณาอุทธรณ์ เว้นแต่ประธานกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่า การให้กรรมการผู้นั้นร่วมพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ยิ่งกว่า เพราะจะทำให้ได้ความจริงและเป็นธรรม จะอนุญาตให้กรรมการผู้นั้นร่วมพิจารณาอุทธรณ์ก็ได้

ข้อ ๑๔ เพื่อประโยชน์ในการนับระยะเวลาอุทธรณ์ให้ถือวันที่ผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งได้ลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง เป็นวันรับทราบคำสั่ง

ถ้าผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง และมีการแจ้งคำสั่งให้ผู้นั้นทราบพร้อมทั้งมอบสำเนาคำสั่งให้แล้ว ให้ทำบันทึกลงวัน เดือน ปี เวลา และสถานที่ที่แจ้งและลงลายมือชื่อของผู้แจ้งพร้อมทั้งพยานรู้เห็นไว้เป็นหลักฐาน โดยให้ถือวันที่แจ้งนั้นเป็นวันทราบคำสั่ง

ถ้าไม่อาจแจ้งให้ผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งได้โดยตรง และได้แจ้งเป็นหนังสือส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้นั้น ณ ที่อยู่ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ โดยส่งสำเนาคำสั่งไปให้สองฉบับ เพื่อให้ผู้นั้นเก็บไว้หนึ่งฉบับ และให้ผู้นั้นลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปี ที่รับทราบคำสั่งกลับคืนมาเพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานหนึ่งฉบับ ในกรณีเช่นนี้ เมื่อล่วงพ้นสามสิบวันนับแต่วันที่ปรากฏในใบตอบรับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนว่าผู้นั้นได้รับเอกสารดังกล่าวหรือมีผู้รับแทนแล้ว แม้ยัง

ไม่ได้รับสำเนาคำสั่งฉบับที่ให้ผู้ยื่นลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปี ที่รับทราบคำสั่งกลับคืนมา ให้ถือว่าผู้ยื่นได้
รับทราบคำสั่งแล้ว

ข้อ ๑๕ การอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการ ให้ทำหนังสือถึงประธานกรรมการ พร้อมกับสำเนา
รับรองถูกต้องหนึ่งฉบับ โดยยื่นที่ส่วนการเจ้าหน้าที่ สำนักงานอธิการบดี

ในกรณีที่มีผู้นำหนังสืออุทธรณ์มายื่นเอง ให้ผู้รับหนังสือออกไปรับหนังสือประทับตรา
หนังสือ และลงทะเบียนรับหนังสือไว้เป็นหลักฐานในวันที่รับหนังสือตามระเบียบว่าด้วยงานสารบรรณ และให้ถือ
วันที่รับหนังสือตามหลักฐานดังกล่าวเป็นวันยื่นหนังสืออุทธรณ์

ในกรณีที่ส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ ให้ถือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางออก
ไปรับฝากเป็นหลักฐานฝากส่ง หรือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตราที่ของหนังสือเป็นวันส่งหนังสือ
อุทธรณ์

เมื่อได้ยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์ไว้แล้ว ผู้อุทธรณ์จะยื่นหรือส่งคำแถลงการณ์หรือ
เอกสารหลักฐานเพิ่มเติมก่อนที่คณะกรรมการเริ่มพิจารณาอุทธรณ์ก็ได้ โดยยื่นหรือส่งตรงต่อคณะกรรมการ

ข้อ ๑๖ อุทธรณ์ที่จะรับไว้พิจารณาได้ต้องเป็นอุทธรณ์ที่ถูกต้องในสาระสำคัญ ตามข้อ ๑๑ และ
ข้อ ๑๕ โดยยื่นหรือส่งภายในกำหนดเวลาตามที่กำหนด

ในกรณีที่มีปัญหาว่าอุทธรณ์รายใดเป็นอุทธรณ์ที่จะรับไว้พิจารณาได้หรือไม่ ให้คณะ
กรรมการเป็นผู้พิจารณาวินิจฉัย

ในกรณีที่คณะกรรมการมีมติไม่รับอุทธรณ์ไว้พิจารณา ให้อธิการบดีแจ้งมตินั้นให้
ผู้อุทธรณ์ทราบเป็นหนังสือโดยเร็ว

ในกรณีที่คณะกรรมการมีมติไม่รับอุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์อาจอุทธรณ์มตินั้นต่อสภาสถาบัน
ได้อีกชั้นหนึ่ง ภายในสิบห้าวันนับแต่วันทราบมติคณะกรรมการดังกล่าว และให้นำข้อ ๑๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

การอุทธรณ์มติไม่รับอุทธรณ์ต่อสภาสถาบัน ผู้อุทธรณ์จะยื่นหรือส่งหนังสือผ่านอธิการบดี
ก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ให้อธิการบดีส่งหนังสืออุทธรณ์มติพร้อมทั้งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง เช่น ความเห็นและมติ
ตลอดจนสำเนารายงานการประชุมของคณะกรรมการ หลักฐานการรับทราบคำสั่งของผู้อุทธรณ์ และเอกสาร
หลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องกับข้อโต้แย้งมติของผู้อุทธรณ์ไปให้สภาสถาบันโดยเร็ว

ในกรณีที่สภาสถาบันมีมติยืนตามมติของคณะกรรมการที่ไม่รับอุทธรณ์คำสั่งไว้พิจารณา
หรือกรณีที่สภาสถาบันมีมติให้รับอุทธรณ์คำสั่งไว้พิจารณา ให้อธิการบดีแจ้งให้ผู้อุทธรณ์และประธานกรรมการ
ทราบเป็นหนังสือโดยเร็ว

ในกรณีที่สภาสถาบันมีมติให้รับอุทธรณ์คำสั่งไว้พิจารณา ให้คณะกรรมการดำเนินการ
พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ต่อไป

ข้อ ๑๗ ผู้อุทธรณ์จะขอถอนอุทธรณ์ก่อนที่คณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จสิ้นก็ได้
โดยทำเป็นหนังสือยื่นหรือส่งตรงต่อคณะกรรมการ เมื่อได้ถอนอุทธรณ์แล้วการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เป็น
อันยุติ

ข้อ ๑๘ การพิจารณาอุทธรณ์ให้คณะกรรมการพิจารณาจากสำนวนการสืบสวนหรือการพิจารณาในเบื้องต้น สำนวนการดำเนินการทางวินัย ขั้นตอนการดำเนินการต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และในกรณีจำเป็นอาจขอเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม รวมทั้งคำชี้แจงจากหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใดๆ หรือขอให้ผู้แทนหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท ข้าราชการ หรือบุคคลใดๆ มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้

ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ขอแถลงการณ์ด้วยวาจา หากคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่าการแถลงการณ์ด้วยวาจาไม่จำเป็นแก่การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ จะให้งดการแถลงการณ์ด้วยวาจาก็ได้

ในกรณีที่นัดให้ผู้อุทธรณ์มาแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อที่ประชุม ให้แจ้งให้ผู้ดำรงตำแหน่งที่ส่งลงโทษหรือเพิ่มโทษทราบด้วยว่า ถ้าประสงค์จะแถลงแก้ก็ให้มาแถลงหรือมอบหมายเป็นหนังสือให้บุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นผู้แทนมาแถลงแก้ด้วยวาจาต่อที่ประชุมครั้งนั้นได้ ทั้งนี้ ให้แจ้งล่วงหน้าตามควรแก่กรณี และเพื่อประโยชน์ในการแถลงแก้ดังกล่าว ให้ผู้ดำรงตำแหน่งที่ส่งลงโทษหรือเพิ่มโทษ หรือผู้แทนเข้าฟังคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้อุทธรณ์ได้

ในการพิจารณาอุทธรณ์ ถ้าคณะกรรมการเห็นสมควรที่จะต้องสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์แห่งความถูกต้องและเหมาะสมตามความเป็นธรรม ให้มีอำนาจสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมในเรื่องนั้นได้ตามความจำเป็นโดยจะสอบสวนเองหรือแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้สอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมแทนก็ได้ หรือกำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่ต้องการทราบส่งไปให้ผู้สอบสวนเดิมทำการสอบสวนเพิ่มเติมได้

ข้อ ๑๙ ให้คณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันได้รับหนังสืออุทธรณ์ แต่ถ้ามีความจำเป็นไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในเวลาดังกล่าว ให้รายงานปัญหาและอุปสรรคต่อสภาสถาบันเพื่อทราบและขออนุมัติขยายเวลาพิจารณาออกไปได้อีก แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกิน ๓๐ วัน

ข้อ ๒๐ เมื่อคณะกรรมการได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ แล้ว

(๑) ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษหรือการมีคำสั่งให้พ้นสภาพพนักงานและลูกจ้างของสถาบันถูกต้องเหมาะสมกับความผิดหรือเหมาะสมกับกรณีแล้ว ให้มีมติยกอุทธรณ์

(๒) ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมกับความผิดและเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง แต่ควรได้รับโทษหนักขึ้น ให้มีมติให้เพิ่มเป็นสถานโทษหรืออัตราโทษที่หนักขึ้น

(๓) ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมกับความผิดและเห็นว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ควรได้รับโทษเบาลง ให้มีมติให้ลดโทษเป็นสถานโทษหรืออัตราโทษที่เบาลง

(๔) ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมกับความผิดและเห็นว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ซึ่งเป็นการกระทำความผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ ให้มีมติให้สั่งงดโทษโดยทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้

(๕) ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษไม่ถูกต้อง และเห็นว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์ไม่มีความผิดวินัย หรือพยานหลักฐานยังฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัยให้มีมติให้ยกโทษ

(๖) ถ้าเห็นว่าข้อความในคำสั่งลงโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมให้มิมีมติให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความให้เป็นการถูกต้องเหมาะสม

(๗) ถ้าเห็นว่าคำสั่งลงโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมกับความผิดและเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อไป แต่ถ้าเห็นว่าการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงของผู้อุทธรณ์เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่ ก.พ.อ. กำหนดให้มิมีมติเพิ่มโทษตามควรแก่กรณีตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับ

(๘) ถ้าเห็นว่ากรณีคำสั่งให้พ้นสภาพพนักงานและลูกจ้างไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมไม่เป็นธรรมแก่กรณี ให้มีมติยกเลิกคำสั่งนั้นและให้ดำเนินการตามควรแก่กรณี

(๙) ถ้าเห็นว่าสมควรดำเนินการโดยประการอื่นเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและถูกต้องตามกฎหมาย ให้มีมติให้ดำเนินการได้ตามควรแก่กรณี

การออกจากราชการของผู้อุทธรณ์ไม่เป็นเหตุที่จะยุติการพิจารณาอุทธรณ์แต่จะมีมติตาม (๒) มิได้และถ้าเป็นการออกจากราชการเพราะตาย จะมีมติตาม (๗) มิได้ด้วย

ในกรณีที่มีผู้ถูกลงโทษทางวินัยในความผิดที่ได้กระทำร่วมกัน และเป็นความผิดในเรื่องเดียวกัน โดยมีพฤติการณ์แห่งการกระทำอย่างเดียวกัน เมื่อผู้ถูกลงโทษคนใดคนหนึ่งใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว และผลการพิจารณาเป็นคุณแก่ผู้อุทธรณ์แม้ผู้ถูกอุทธรณ์คนอื่นจะไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ หากพฤติการณ์ของผู้ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์เป็นเหตุในลักษณะคดีอันเป็นเหตุเดียวกับกรณีของผู้อุทธรณ์แล้ว ให้มีมติให้ผู้ที่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ได้รับการพิจารณาการลงโทษให้มีผลในทางที่เป็นคุณเช่นเดียวกับผู้อุทธรณ์ด้วย

ข้อ ๒๑ เมื่อคณะกรรมการได้มีมติตามข้อ ๒๐ แล้ว ให้อธิการบดีสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามมตินั้นในทันที หากกรณีที่มีเหตุผลความจำเป็นจะให้มีการรับรองรายงานการประชุมก่อนก็ได้ และเมื่อได้สั่งหรือปฏิบัติตามมติดังกล่าวแล้วให้แจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบเป็นหนังสือโดยเร็ว

ข้อ ๒๒ ในกรณีที่อธิการบดีสั่งตามข้อ ๒๑ โดยสั่งยกอุทธรณ์ สั่งลดโทษ หรือสั่งงดโทษผู้อุทธรณ์จะอุทธรณ์ต่อไปมิได้ แต่ถ้าสั่งเพิ่มโทษหรือสั่งให้ออกจากราชการผู้อุทธรณ์มีสิทธิอุทธรณ์หรือร้องทุกข์แล้วแต่กรณี ได้อีกชั้นหนึ่ง

หมวดที่ 3

การร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์

ข้อ ๒๓ บุคลากรอาจร้องทุกข์ได้ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่เห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมอันเนื่องจากการกระทำหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชา เป็นต้นว่า ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมาย

(๒) ในกรณีที่มีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อตน ดังนี้

- ก. บริหารงานบุคคลโดยเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรมหรือความคิดเห็นทางการเมือง อันไม่ขัดต่อกฎหมาย
- ข. ไม่มอบหมายงานให้ปฏิบัติ หรือ
- ค. ประวิงเวลาหรือหน่วงเหนี่ยวการดำเนินการบางเรื่องเป็นเหตุให้เสียสิทธิหรือไม่ได้รับสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้ในเวลาอันสมควร

ข้อ ๒๔ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้ใต้บังคับบัญชา เมื่อมีกรณีเป็นปัญหาซึ่งระหว่างกันควรจะได้ปรึกษาหารือหรือทำความเข้าใจกัน ฉะนั้น เมื่อผู้ใต้บังคับบัญชามีปัญหาไม่ได้รับความเป็นธรรมอันเนื่องจากการกระทำหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชา เป็นต้นว่า ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมาย หรือมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อตน และแสดงความประสงค์ที่จะปรึกษาหารือกับผู้บังคับบัญชา ให้ผู้บังคับบัญชานั้นให้โอกาสและรับฟังหรือสอบถามเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวเพื่อเป็นทางแห่งการทำความเข้าใจและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นต้น

ถ้าผู้ใต้บังคับบัญชาไม่ประสงค์ที่จะปรึกษาหารือ หรือปรึกษาหารือแล้วไม่ได้รับคำชี้แจงหรือได้รับคำชี้แจงไม่เป็นที่พอใจ ก็ให้ร้องทุกข์ได้ตามข้อ ๒๔

ข้อ ๒๕ การร้องทุกข์ ให้ร้องทุกข์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะร้องทุกข์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นร้องทุกข์แทนไม่ได้ และให้ร้องทุกข์เป็นหนังสือภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ข้อ ๒๖ หนังสือร้องทุกข์ต้องลงลายมือชื่อและตำแหน่งของผู้ร้องทุกข์ และต้องประกอบด้วยสาระสำคัญที่แสดงข้อเท็จจริงและปัญหาของเรื่องให้เห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมอันเนื่องจากการกระทำหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชา เป็นต้นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมายอย่างใด หรือผู้บังคับบัญชาปฏิบัติต่อตนทำให้เกิดความคับข้องใจอย่างไร และความประสงค์ของการร้องทุกข์

ถ้าผู้ร้องทุกข์ประสงค์จะแถลงการณ์ด้วยวาจาในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการ ให้แสดงความประสงค์ไว้ในหนังสือร้องทุกข์ หรือจะทำเป็นหนังสือต่างหากก็ได้ แต่ต้องยื่นหรือส่งก่อนที่คณะกรรมการเริ่มพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ โดยยื่นหรือส่งตรงต่อประธานกรรมการ

ข้อ ๒๗ เพื่อประโยชน์ในการนับระยะเวลาการร้องทุกข์

(๑) ในกรณีที่เหตุร้องทุกข์เกิดจากการที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งเป็นหนังสือต่อผู้ใต้บังคับบัญชาให้ถือวันที่ผู้ใต้บังคับบัญชาลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ถ้าผู้ใต้บังคับบัญชาไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง และมีการแจ้งคำสั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาทราบกับมอบสำเนาคำสั่งให้แล้ว ให้ทำบันทึกลงวันเดือนปี เวลา และสถานที่ที่แจ้งและลงลายมือชื่อผู้แจ้งพร้อมทั้งพยานรู้เห็นไว้เป็นหลักฐานแล้ว ให้ถือวันที่แจ้งนั้นเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ถ้าไม่อาจแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งได้โดยตรง และได้แจ้งเป็นหนังสือส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้นั้น ณ ที่อยู่ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ โดยส่งสำเนาคำสั่งไปให้สองฉบับเพื่อให้ผู้หนึ่งเก็บไว้หนึ่งฉบับ และให้ลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งส่งกลับคืนมาเพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานหนึ่งฉบับ ในกรณีเช่นนี้ เมื่อล่วงพ้นสามสิบวันนับแต่วันที่ปรากฏในใบตอบรับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนว่าผู้หนึ่งได้รับเอกสารดังกล่าวหรือมีผู้รับแทนแล้ว แม้ยังไม่ได้รับสำเนาคำสั่งฉบับที่ให้ผู้หนึ่งลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งกลับคืนมา ให้ถือว่าผู้หนึ่งได้รับทราบคำสั่งแล้ว

(๒) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาไม่มีคำสั่งเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาโดยตรง ให้ถือวันที่มีหลักฐานยืนยันว่าผู้บังคับบัญชาได้รับทราบหรือควรได้ทราบคำสั่งนั้น เป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

(๓) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาปฏิบัติหรือใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย ต่อผู้บังคับบัญชาโดยไม่ได้มีคำสั่งอย่างใด ให้ถือวันที่ผู้หนึ่งควรได้ทราบถึงการปฏิบัติหรือการใช้อำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ข้อ ๒๘ การร้องทุกข์ให้ทำหนังสือร้องทุกข์ถึงประธานกรรมการ พร้อมกับสำเนารับรองถูกต้องจำนวนหนึ่งชุด โดยยื่นที่ส่วนการเจ้าหน้าที่ สำนักงานอธิการบดี

ในกรณีที่มีผู้นำหนังสือร้องทุกข์มายื่นเอง ให้ผู้รับหนังสือออกใบรับหนังสือประทับตรารับหนังสือ และลงทะเบียนรับหนังสือไว้เป็นหลักฐานในวันที่รับหนังสือตามระเบียบว่าด้วยงานสารบรรณ และให้ถือวันที่รับหนังสือตามหลักฐานดังกล่าวเป็นวันยื่นหนังสือร้องทุกข์

ในกรณีที่ส่งหนังสือร้องทุกข์ทางไปรษณีย์ ให้ถือวันที่ที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางออกใบรับฝากเป็นหลักฐานฝากส่ง หรือวันที่ที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตราวันที่ของหนังสือเป็นวันส่งหนังสือร้องทุกข์

เมื่อได้ยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์ไว้แล้ว ผู้ร้องทุกข์จะยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์หรือเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมก่อนที่คณะกรรมการเริ่มพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ก็ได้ โดยยื่นหรือส่งตรงต่อประธานกรรมการ

ข้อ ๒๙ ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ไม่ประสงค์จะให้มีการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ต่อไป จะขอถอนเรื่องร้องทุกข์ก่อนที่คณะกรรมการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์เสร็จสิ้นก็ได้ โดยทำเป็นหนังสือยื่นหรือส่งตรงต่อประธานกรรมการ

เมื่อได้ถอนเรื่องร้องทุกข์แล้ว การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์นั้นให้เป็นอันยุติ

ข้อ ๓๐ เมื่อได้รับหนังสือร้องทุกข์แล้ว ให้คณะกรรมการมีหนังสือแจ้งพร้อมทั้งส่งสำเนาหนังสือร้องทุกข์ให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์หรือเหตุแห่งความคับข้องใจทราบโดยเร็ว และให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์หรือเหตุแห่งความคับข้องใจนั้นส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องและคำชี้แจงของตน (ถ้ามี) ไปเพื่อประกอบการพิจารณาภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันได้รับหนังสือ

ข้อ ๓๑ ผู้ร้องทุกข์มีสิทธิคัดค้านกรรมการผู้พิจารณาเรื่องร้องทุกข์ ถ้าผู้ร้องทุกข์มีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

- (๑) มีส่วนได้เสียในเรื่องที่ร้องทุกข์
- (๒) มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ร้องทุกข์
- (๓) มีเหตุอื่นซึ่งอาจทำให้การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์เสียความเป็นธรรม

การคัดค้านกรรมการผู้พิจารณาเรื่องร้องทุกข์นั้น ต้องแสดงข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านไว้ในหนังสือร้องทุกข์ หรือแจ้งเพิ่มเติมเป็นหนังสือก่อนที่คณะกรรมการเริ่มพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ เมื่อมีเหตุหรือมีการคัดค้านตามวรรคหนึ่ง กรรมการผู้นั้นจะขอถอนตัวไม่ร่วมพิจารณาเรื่อง ร้องทุกข์นั้นก็ได้ ถ้ากรรมการผู้นั้นมิได้ขอถอนตัว ให้ประธานกรรมการ พิจารณาข้อเท็จจริงที่คัดค้าน หากเห็นว่าข้อเท็จจริงนั้นน่าเชื่อถือ ให้แจ้งกรรมการผู้นั้นทราบและมีให้ร่วมพิจารณาเรื่องร้องทุกข์นั้น เว้นแต่ประธานกรรมการ พิจารณาเห็นว่า การให้กรรมการผู้นั้นร่วมพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ยิ่งกว่า เพราะจะทำให้ได้ความจริงและยุติธรรมจะอนุญาตให้กรรมการผู้นั้นร่วมพิจารณาเรื่องร้องทุกข์นั้นก็ได้

ข้อ ๓๒ การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ ให้คณะกรรมการพิจารณาจากเรื่องราวการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ของผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์หรือเหตุแห่งความคับข้องใจ และในกรณีจำเป็นอาจขอเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม รวมทั้งคำชี้แจงจากหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท ข้าราชการ หรือบุคคลใดๆ มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้

ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ขอแถลงการณ์ด้วยวาจา หากคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่าการแถลงการณ์ด้วยวาจาไม่จำเป็นแก่การพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ จะให้งดการแถลงการณ์ด้วยวาจาเสียก็ได้

ในกรณีที่นัดให้ผู้ร้องทุกข์มาแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อที่ประชุม ให้แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์หรือเหตุแห่งความคับข้องใจทราบด้วยว่า ถ้าประสงค์จะแถลงแก้ก็ให้มาแถลงหรือมอบหมายเป็นหนังสือให้บุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นผู้แทนมาแถลงแก้ด้วยวาจาต่อที่ประชุมครั้งนั้นได้ ทั้งนี้ ให้แจ้งล่วงหน้าตามควรแก่กรณี และเพื่อประโยชน์ในการแถลงแก้ดังกล่าว ให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์หรือเหตุแห่งความคับข้องใจหรือผู้แทนเข้าฟังคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้ร้องทุกข์ได้

ข้อ ๓๓ ให้คณะกรรมการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันได้รับหนังสือร้องทุกข์ แต่ถ้ามีความจำเป็นไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในเวลาดังกล่าว ให้รายงานปัญหาและอุปสรรคต่อสภาสถาบันเพื่อทราบและขออนุมัติขยายเวลาพิจารณาออกไปได้อีก แต่ทั้งนี้ ไม่เกินสามสิบวัน

เมื่อคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์นั้นเสร็จแล้ว ให้แจ้งผลการพิจารณาวินิจฉัยต่อสภาสถาบัน ทราบด้วย

ข้อ ๓๔ เมื่อคณะกรรมการได้พิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ตามข้อ ๒๓ (๑) แล้ว

(๑) ถ้าเห็นว่าการที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ ถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ให้มีมติยกคำร้องทุกข์

(๒) ถ้าเห็นว่าการที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ให้มีมติให้แก้ไขโดยเพิกถอนหรือยกเลิกการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายนั้น หรือ ให้ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ให้ถูกต้องตามกฎหมาย

(๓) ถ้าเห็นว่าการที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ ถูกต้องตามกฎหมายแต่บางส่วน และไม่ถูกต้องตามกฎหมายบางส่วน ให้มีมติให้แก้ไข หรือ ให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย

(๔) ถ้าเห็นว่าสมควรดำเนินการโดยประการอื่นใดเพื่อให้เกิดความถูกต้องตามกฎหมาย และมีความเป็นธรรม ให้มีมติให้ดำเนินการได้ตามควรแก่กรณี

ข้อ ๓๕ เมื่อคณะกรรมการได้พิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ตามข้อ ๒๓ (๒) แล้ว

(๑) ถ้าเห็นว่าการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อผู้ร้องทุกข์มิได้มีลักษณะตามที่กำหนดใน ข้อ ๒๓ (๒) ให้มีมติยกคำร้องทุกข์

(๒) ถ้าเห็นว่าการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อผู้ร้องทุกข์มีลักษณะที่กำหนดในข้อ ๒๓ (๒) ให้มีมติให้แก้ไข หรือถ้าแก้ไขไม่ได้ ให้สั่งดำเนินการประการอื่นหรือให้ข้อเสนอแนะตามที่เห็นสมควรเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการและ จรรยาบรรณของข้าราชการ

ข้อ ๓๖ การพิจารณาเพื่อมีมติตามข้อ ๓๔ หรือข้อ ๓๕ ให้คณะกรรมการบันทึกเหตุผลทั้ง ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายของการพิจารณาวินิจฉัยไว้ในรายงานการประชุมด้วย

ให้มีการรับรองรายงานการประชุมก่อนแจ้งมติคณะกรรมการให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ

ข้อ ๓๗ เมื่อคณะกรรมการได้แจ้งมติตามข้อ ๓๔ หรือข้อ ๓๕ ให้อธิการบดีทราบแล้ว ให้ อธิการบดี สั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามมตินั้น และเมื่อได้สั่งหรือปฏิบัติตามมติดังกล่าวแล้วให้แจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ ทราบเป็นหนังสือโดยเร็ว

ข้อ ๓๘ มติของคณะกรรมการตามข้อ ๓๔ หรือข้อ ๓๕ ให้ถือเป็นที่สุด

ข้อ ๓๙ การนับระยะเวลาตามข้อบังคับนี้ สำหรับเวลาเริ่มต้นให้นับวันถัดจากวันแรก แห่งเวลานั้นเป็นวันเริ่มนับระยะเวลา ส่วนเวลาสิ้นสุด ถ้าวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาตรงกับวันหยุดราชการ ให้ นับวันเริ่มเปิดทำการใหม่เป็นวันสุดท้ายแห่งระยะเวลา

หมวดที่ ๔

บทเฉพาะกาล

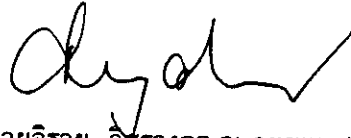
ข้อ ๔๐ ในวาระเริ่มแรกของการใช้ข้อบังคับนี้ ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามคำสั่งสภาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ที่ ๘๘๑/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๔

ธันวาคม ๒๕๔๗ , ที่ ๕๐๑/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๘ และที่ ๑๘๑/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๕๔๘ ปฏิบัติ
หน้าที่คณะกรรมการตามข้อบังคับนี้ ไปจนกว่าสภาสถาบันจะได้แต่งตั้งคณะกรรมการชุดใหม่

ข้อ ๕๑ การปฏิบัติหน้าที่ในฐานะคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์สถาบันบัณฑิต
พัฒนบริหารศาสตร์ ตามข้อ ๔๐ ไม่นับเป็นวาระการดำรงตำแหน่งตามข้อบังคับนี้

ข้อ ๕๒ ให้ใช้ข้อบังคับนี้กับบรรดาเรื่องอุทธรณ์และร้องทุกข์ที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของ
คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ตามข้อ ๔๐

ประกาศ ณ วันที่ ๒๓ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๘

(นายจिरายู อีตรางกูร ณ อยุธยา)
นายกสภาสถาบัน